

Két úrnak szolgálva

igaz hit vagy önbecsapás?

Kiadó: Diriczi Tibor
Nagyér Damjanich u. 49
H-6917

ISBN 978-615-80096-0-7

Akinek van füle, hallja

Jézus Urunk sokszor használta ezt a kifejezést földi életében is, és János apostol által adott jelenéseiben is. Ez azt jelenti, hogy csak az fogja érteni, aki valóban is cselekedni azt, amit megért. Legyen bár parasztember vagy mérnök, idős vagy fiatal, tanult vagy tanulatlan ember, csak az érti meg, aki valóban akarja. Ez nem alkati kérdés vagy hajlam, nem az embertől független tulajdonság, hanem az ember teljes felelősséggel ránehezedő szabad akarat, mely teljes egészen saját kezében van.

Akinek életében vannak olyanok, amelyekről nem akar lemondani, hanem hite, vallása mellett még szeretné megtartani, annak jobb, ha nem is olvassa el, mert úgyse érti meg. Nem csak ezt a füzetet, hanem a Bibliát se. Az Igét nem érti meg senki, csak aki akarja – és valóban akarja – cselekedni is azt (János 7: 17).

A következő oldalakon semmi új dolgot nem fogunk találni, semmi olyat, amit a Szent Írásból nem olvashatnánk ki. Olyat lehet, amit eddig szívesen átlapoztunk, mert kemény beszéd volt számunkra, vagy azért, mert nem tudtuk értelmezni, mert nem is akartuk értelmezni, hiszen akkor keresztülhúzta volna terveinket, szokásainkat vagy kívánságainkat.

Az ember azt, amivel ütközik, vagy kikerüli, vagy félreteszi útjából. Így azokat a bibliai részeket, melyekkel akaratumk és elképzelésünk ütközik, kikerüljük vagy félretesszük.

De van egy jobb megoldás: helyén hagyjuk őket, és engedjük, hogy összetörjön rajta akaratumk, egész régi életünk. De ez szenvedéssel jár együtt. Jézus követésében pedig ez a döntő kérdés, hogy vállaljuk-e ezeket a szenvedéseket, melyekben saját régi életünk maradéktalanul összetörik, akaratumkkal és kívánságainkkal együtt; vagy pedig folytatjuk kényelmes, megszokott keresztény életünket, melyben szolgáljuk az Urat (legalábbis azt gondoljuk) és kielégítjük kívánságainkat is.

Megtartója vagy csak hallgatója?

Amikor Jézus beszél a kősziklára és a homokra épített ház példájáról, jól tudjuk, hogy a kőszikla Jézus Krisztust példázza. Igen, csak hogy ki Ő, és mit jelent Rá építkezni, azt már sokan nem fontolják meg. Ezért egyértelművé teszi, hogy a sziklára való építkezés nem más, mint azt, hogy amit Tőle tanulunk, azt meg is tesszük.

Nem teológiáról beszél, hanem engedelmeségről. Olyan dologról, amihez nem kell sok ész. Sajnos, manapság több hangsúly van az ismereten, a tudományon, mint a cselekedeten. Könnyebb bibliaórákon értelmet nyerni,

mint engedelmeskedni is az Igének. A kegyelem evangéliumának félreértelmezése és félremagyarázása azt tanítja, hogy az embernek csupán igent kell mondania Jézus Krisztus hívására, és Ő majd mindent elvégez, más dolgunk nincs is. Ezt az Ige nem így tanítja.

Aki nem cselekszi azt, amit Jézus Krisztus kér, hogy tagadja meg önmagát, vegyen búcsút minden javaitól, vegye fel az ő keresztyét minden nap, nem lehet az Ő tanítványa. Az ilyen keresztyén saját magát csapja be, gondolván, hogy Krisztusra építkeznek; pedig a saját akaratát szerint él.

Mi a világ?

A világ, az életterünk a Sátánnak adatott bizonyos ideig és bizonyos mértékig. Ő rendezi be azt saját céljai érdekében. Ha ezt az egy állítást megértjük, akkor teljesen megértjük azt is, hogy miért írja János apostol: „Ne szeressétek a világot, se azokat, a mik a világban vannak. Ha valaki a világot szereti, nincs meg abban az Atya szeretete.” (1 János 2:15)

Sajnos, ma a legtöbb keresztyén ember nem érti, mit jelent a világ, ezért szereti azt. Úgy véli, hogy a világ az a disco vagy az ahhoz hasonló dolgok, és nem gondolja, hogy az üzleti élet, a vállalkozások, a pénz és az azon megvásárolható áruk, szórakozások, sport és hobbik, mind a világot jelentik. Így aki ezt teszi és

ezekkel él, az azt az urat szolgálja, akinek ezek a dolgok a birtokában vannak, tudniillik a világ fejedelmét, az ördögöt.

Az Ige pedig egyértelműen kijelenti, hogy nem lehet két úrnak szolgálni. Nem lehet Istennek is és a világnak, a mammonnak.

Már az első parancsolat azt mondja: „Szeressed azért az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes erődből. (5 Mózes 6:5) Aki pedig teljes szívéből Isten szereti, az nem szeretheti a világot is. Nem lehet Isten az első helyen, és a világ a másodikon. „Aki inkább szereti atyját és anyját, hogy nem engemet, nem méltó én hozzám; és a ki inkább szereti fiát és leányát, hogy nem engemet, nem méltó én hozzám (Máté 10:37). A világról nem is beszél. Első helyen Jézus, utána embertársaink, a világ pedig sehol. Aki szereti a világot, a pénzt, a jólétet és a szórakozást, az annak a jele, hogy nem szereti Jézus Krisztust.

Isten országát csak az veheti be, aki mindenét elad (Máté 13: 44-46). Aki nem akar bűcsút venni mindenétől, az mi módon vállalhatná a keresztet, mely egy ennél sokkal keményebb út, melyen a régi ember szenved és meghal minden kívánságával? Annak fogalma sincs a kereszt mibenlétéről, hanem azt kikerülve próbál bejutni. Ezek azok, akik nem az ajtón mennek be, nem Jézus Krisztuson keresztül, hanem máshol hágnak be.

Ezt a világot a Sátán úgy rendezi be, hogy az emberben levő bűnt előhívja és éltesse. Mindaz, ami bennünk él, mint bűn, bűnös vágy, csak a külső hatásokra képes előjönni.

Azt írja Pál apostol: „A kik pedig Krisztuséi, a testet megfeszítették indulataival és kívánságaival együtt”.(Galata 5:24) Tehát nem a cselekedeteket csupán, hanem a kívánságokat is. Az újjászületett ember nem csupán nem él a világi dolgokkal, hanem nem is kívánja azt. Csak a mennyei dolgokkal törődik, csak azon gondolkodik (Kol 3: 1,2). „Mert a test szerint valók a test dolgaira gondolnak; a Lélek szerint valók pedig a Lélek dolgaira.” (Róma 8:5)

Lelki paráznaság

A földön minden látható a mennyei, láthatatlan világ kiábrázolása. A házasság Krisztusról és az Ő gyülekezetéről szól, azt példázza.

A házasság egy férfi és egy nő bensőséges kapcsolata, melyben egy harmadik személynek nincs keresnivalója. Ha a házastársak egyike hűtlen lesz és másikhöz megy, paráználkodik.

De Jézus megmagyarázta, hogy a paráznaság már akkor is létrejön a szívben, ha érzésben, gondolatban vonzódik a kívülállóhoz, és ezért ilyen gondolatai vannak.

Azt írja Jakab apostol: „Parázna férfiak és asszonyok, nem tudjátok-e, hogy a világ bárátsága ellenségeskedés az Istennel? A ki azért

e világ barátja akar lenni, az Isten ellenségévé lesz.” (Jakab 4:4)

Ha Jézus Krisztus menyasszonya, a gyülekezet és annak tagjai világi dolgokat tesznek, ha már szívben ragaszkodnak és vonzódnak a világhoz, akkor Krisztus ellen paráználkodnak.

„Aki a világot szereti, nincs meg abban az Atyának szeretete.” Aki a világot szereti, az már nem szereti Jézus Krisztust, szíve már elhajlott tőle, még ha imádkozik is hozzá. Az olyan, mint egy feleség, aki hízeltkedik férjének, de közben már mást szeret szívében és máshoz jár.

Aki szereti Jézust, azt hidegen hagyja a világ. Abban nem is kell tudatosulni, hogy mit jelent az. Olyan ő, mint egy hű feleség, aki életében sok férfivel találkozik, beszél velük, de szívében soha semmi vonzódás nincs irántuk. Ugyanígy az, aki szereti az Úr Jézust, használja a szükséges anyagi dolgokat, az eledelt és a ruházatot, de szíve hideg marad a világ felé.

Izráelt a bálványok tisztelete, imádata szakította el az Úrtól. Ezt nevezi az Ige lelki paráznaságnak. Ugyanígy a mai idők bálványainak tisztelete, szeretete a keresztényeket elszakítja az Úrtól. Ezek a pénz, a karrier, a szórakozás és egyéb világi dolgok.

Pénz

A pénzzel hitetlen és hívő ember is naponta bánik. Mai világunkban sokkal nagyobb jelentőséggel bír, mint azokban a korokban, amikor az emberek fogyasztási cikkeik legnagyobb részét maguk állították elő.

Maga a pénz, mint fizetőeszköz semmit nem érne, ha nem volna mögötte fedezet, nem volna fizetőértéke. De mivel van, és az emberek által értékesnek tartott dolgok nagy részének eléréséhez elengedhetetlen, nagy eszköz az ördög kezében.

A Biblia több helyen és formában kifejezi azt, hogy a pénz (és az általa elérhető javak) szeretete minden rossznak gyökere, és szinte lehetetlenné teszi az Isten országába való bejutást. Azt mondja Jézus, hogy azok, akiknek pénzük van, nagyon nehezen jutnak be Isten országába. Ennek ellenére a mai keresztények nagy része - úgy tűnik - egyáltalán nem bánja, ha minél több van belőle.

Az Ige olyan félreérthetetlenül mondja: „De jaj néktek, gazdagoknak, mert elvettétek a ti vigasztalásokatokat. Jaj néktek, kik beteltetek; mert éhezni fogtok.” (Lukács 6:24-25)

A gazdagság vigasztalást jelet. Az angol nyelvben ugyanazzal a szóval fejezik ki a vigasztalást, mint a kényelmet. Azzal, hogy az embernek bőven vannak anyagi javai, kényelmet, biztonságot és könnyű életet jelet számá-

ra, amely majd egyszer visszájára fordul, ha elhisszük, ha nem.

Ha valakinek gyermeke megbetegszik, és az orvos azt mondja, hogy erre a betegsége nagyon veszélyes a hegyi levegő, és ezt meghallva elköltözik családotul a magas hegyekbe; akkor mi azt mondjuk, hogy ez az ember nem normális. Mi pedig gazdagságra törekszünk annak ellenére, hogy a Biblia határozottan kijelenti, hogy gazdagon szinte lehetetlen Isten országába jutni.

A gazdagság fogalma a mi értelmünkben teljesen eltorzult, és amíg nálunk gazdagabbat látunk, addig nem mondjuk magunkra azt, hogy gazdagok vagyunk. De milyen hamisság az, hogy amíg sok, nálunk szegényebbet látunk, akkor se mondjuk magunkat gazdagnak. A viszonyításunk olyan, hogy magunkat igazíthassuk és megnyugtathassuk afelől, hogy mi nem vagyunk gazdagok, akikre az Úr jaj szót kiáltott.

Soha ilyen nagy jelentősége nem volt a pénznek a világban, mint napjainkban. De soha ilyen mértékben nem befolyásolta a kereszténységet se a pénz, mint most.

A pénz isten, melyben az ember bízik. Ha biztonságosabban érzed magad, amikor van elég pénzed, akkor még istened a pénz. Az egyetlen élő Istenben hívő embernek biztonságérzetét és kedélyállapotát nem befolyásolja az, hogy mennyi pénze van. Jézus tudtunkra

adja, hogy ha bővülködnek is valakinek a javai, nem abból van az ő élete. Magyarul semmi köze a megélhetésünknek ahhoz, hogy mennyi pénzünk van!

Megdöbbentő, de igaz. Isten országában a dolgok nem anyagi törvények szerint működnek. Az élő hitnek semmi szüksége nincs evilági támaszra, úgy a pénzre se.

A pénz iránti szükségérzetet a hitetlenség és a világ szeretése ébreszti az emberben. Annak életében, aki újjászületett és nem csak megkeresztelkedett, a pénz fokozatosan elveszíti jelentőségét.

És mégis, ezzel a hamis gazdagsággal kell sáfárkodnia. Mit jelent ez?

A sáfár soha nem a magáéval gazdálkodik. Így a hívők se a maguk javaival sáfárkodnak, hiszen nekik már nincs olyan. Mindent elhagytak vagy eladtak, ami az övék volt, amit öncélúan használtak. Így ami a kezük közt van, az mind Istené, Ő az Úr fölöttük. Ha viszont Ő az Úr, akkor Ő rendelkezik felettük. A sáfár nem tehet mást, mint urának vagyonát hünen kezeli az Ő akarata szerint.

Így, ha egy keresztény ember a keze közt levő pénzt vagy egyéb anyagi javakat öncélúan használja, akkor Istentől veszi el azt és költi saját gondolata és kívánságai szerint.

Ezért egy jó sáfárnak teljesen mindegy, mennyi pénz van a keze közt, nem költ magára többet, mint a szükséges. Nagyon kevés ilyen

hívó van ma, akinek a költekezése teljesen független attól, hogy mennyi pénz felett rendelkezik. Ha valaki újjászületik és ilyen sáfár lesz, azt nem lehet már a pénzzel megkísérteni, mert az ilyen embernél a lehetőség messze megelőzi a kívánságot.

Gondoljuk csak el, hogyha a keresztények a kezük közt levő anyagi javakat Isten akarata szerint használnák fel, milyen sokan dicsőítenék érte Istent. Ha azt a pénzt és időt, amit a kereszténység saját jólétére, kényelmére vagy szórakozására, kényelmes imaházakra és azok berendezéseire költ, Isten ügyére használná fel... De egyszer mindenkinek számot kell adnia, hogy mire használta a keze közt levő javakat; mire pazarolta az ő Urának vagyonát.

Ahhoz, hogy egy ember ezt valóban megélhesse, két dologra van szüksége: hitre, és arra, hogy a világi dolgok elveszítsék szeme előtt értéküket. Ennek pedig az Istenben való gazdagság a feltétele.

Biztonsági tartalék, biztosítás

Ha anyagi tartalékot képezünk olyan esetre, hogyha bármi történne, legyen mihez nyúlni, ha lakásra vagy bármilyen vagyontárgyra biztosítást kötünk, akkor ez arról tesz bizonyosságot, hogy nincs élő hitünk. Nem lehet egyszerre Istenben is hinni meg saját magunk kiépíteni biztonságunkat. Ez teljes ellentmondás.

Az özvegyasszony utolsó két fillérjének feláldozása arra tanít minket, hogy az élő hit az, amikor az ember hajlandó utolsó tartalékát is feláldozni abban a tudatban, hogy neki sokkal nagyobb biztonsága van az örökkévaló és hatalmas Istenben vetett hitében.

A tartalék pénz és a biztosítás nem más, mint az anyagiakban való hit, mely ezekben a dolgokban nagyobb biztonságot érez, mint abban, ha Istenbe veti teljes hitét. Így Őt kimondatlanul is kisebbnek tartja, mint a pénzt.

Magunkban ezt megpróbálhatjuk úgy, ha elkezdjük felszámolni ezeket a biztonsági tényezőket életünkben, hogy mennyire bizonytalanságba jutunk a jövőt illetőleg. Ez a bizonytalanság érzése, a jövőtől való félelem egyértelmű bizonyítéka annak, hogy nincs élő hitünk, nincs olyan Istenünk, Akire támaszkodjunk. Szájvallomás csupán a hitünk, és szívünk mélyén nem hisszük el, hogy Ő lehet egyedüli biztonságunk.

Vállalkozás

A vállalkozások számtalan formája anyagi nyereség szerzésére irányul. Rendkívül veszélyes terület a hívő ember számára.

Pál apostol így fogalmaz: „De valóban nagy nyereség az Istenfélelem, megelégedéssel; Mert semmit sem hoztunk a világra, világos, hogy ki sem vihetünk semmit; De ha van élelmünk és

ruházatunk, elégedjünk meg vele. A kik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértetbe meg törbe és sok esztelen és káros kívánságba esnek, melyek az embereket veszedelembe és romlásba merítik.” (1 Timóteus 6:6-9)

A vállalkozások nagyon sok gonddal járnak. A szív a sok elintéznivaló miatt megnehezedik, az imaélet ellaposodik. Különösen a mai időkben, amikor egy vállalkozás nagyon sok törvényes előírásnak kell, hogy megfeleljen, magas adók terhelik. Általában kiélezett piaci helyzet van minden területen. Mindezek kielégítése, a piacon maradás nagyon sok terhet vet egy vállalkozóra.

A vállalkozás szelleme teljesen ellentétes a Biblia tanításával. A versenyszellem a vállalkozások mozgatórugója. A piaconmaradás, a kitűzött célokért való kemény harc olyan módon terheli meg a vállalkozót, hogy a lelki dolgokra, az imádkozásra, az igeolvasásra nagyon kevés ideje marad, és ami még rosszabb, szíve megterhelése miatt nem is képes ezeket igazán megtenni.

A vállalkozási szellem az állandó fejlesztést diktálja, mely a bolond gazdag élete volt (Lukács 12: 13-21).

„Hanem keressétek először Istennek országát, és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek” (Máté 6:33). Ez nem a vállalkozás szelleme. A vállalkozásban pontosan fordítva van: első a bevállalt munka az összes velejáró

dologgal, a szükséges beruházás, és ha marad idő, akkor Isten országának dolgai.

Az Úr Jézus nem azt mondta, hogy majd utána keressétek az eledelt és ruházatot, hanem ezek majd megadatnak. Csakhogy a mai fogyasztói társadalom megkötözöttjei számára nagyon sok minden felesleges, az embert megterhelő és időrabló dolog tartozik bele a mindennapi kenyér fogalmába.

Meg kell jól fontolnunk, hogy az az élet, különösen a gazdasági életben, valóban Isten akarata szerint való élet-e, vagy csupán úgy ragaszkodunk hozzá, mint a gazdag ifjú, aki Jézus kérésére szomorúan ment el, mert nem akarta megtenni azt, hogy szabaduljon meg tőle.

Hitel

A hitelfelvétel teljesen ellentétes a Biblia szellemiségével. Azt mondja az Ige: „Elégedjétek meg azzal, amitek van.” továbbá: „Elég minden napnak a maga baja.”

A hitel nem a mai napról, hanem a holnapról szól. Aki életét teljesen Istenre bízta, az nem fog hitelt felvenni, mert elégedett azzal, amije van, és ha valamit akar megadni neki az Úr, azt meg fogja adni, legyen az lakás vagy autó, vagy bármi olyan eszköz, ami szükséges vagy az Úr ügyére használható.

A hitel leterheli az embert. Az adósság nyomasztóan hat rá, különösen azért, mert a

banki hitelek úgy vannak megtervezve, hogy mire azok lejárnak, többszörösét kell visszafizetni. Amikor rájönnek az emberek, hogy belettek csapva, kapnak egy új konstrukciót, mely ugyanúgy egy csapda lesz, mint az előző.

Az adóságcsapda az egész világot behálózza. Aki megelégszik a jelenvalókkal, akit nem a pénzen megvásárolható dolgok vonzanak, az nem esik bele.

Befektetések

Minden ember olyanba szereti befektetni pénzét, ami biztonságos és a lehető legnagyobb hasznot hozza. Ilyen nagyon kevés van. Az ingatlan a legértékállóbb befektetés, de a gazdasági élet összeomlásával, egy rendszerváltással az is elveszítheti értékét.

A vállalkozásba befektetett pénz nagyon sok gonddal jár és nagyon kockázatos. Bankban tartott pénz is bizonytalan, mert az is bármikor csődbe mehet. A részvények, értékpapírok nagy ígéreteket tartogatnak, de kockázatosak.

Van egy befektetés, melyről az Ige szól, mely a legnagyobb hozamot (százszoros) hozza és a legnagyobb biztonsággal bír. És mégis ebbe fektetik bele pénzüket a legkevesebben, még a keresztyének is.

Jézus azt mondja: „Adjátok el a mitek van, és adjátok alamizsnát; szerezzetek magatoknak oly erszényeket, melyek meg nem avulnak, elfogyhatatlan kincset a mennyország-

ban, a hol a tolvaj hozzá nem fér, sem a moly meg nem emésztí.” (Lukács 12:33) Vagy másik alkalommal ezt is mondja: „És a ki elhagyta házait, vagy fítestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldjeit az én nevemért, mindaz száz annyit vészen, és örökség szerint nyer örök életet.” (Máté 19:29)

Miért van az, hogy egy ilyen nagy hasznot ígérő befektetés nem sok embert vonz? Azért, mert nincs hite a kereszténységnek. Ha elhinné ezt, akkor nem a mulandó, hiábavaló dolgokba fektetné be pénzét és idejét, hanem a mennyekbe. Ha hite lenne a keresztény embereknek, akkor ilyen cselekedetük is lenne, akkor nem lenne annyi éhező ember a világon, akkor Isten országának hirdetésére lenne mindig elég anyagi fedezet és feláldozott idő.

„Miért mondjátok pedig nékem: Uram! Uram! ha nem mívelitek a miket mondok?” (Lukács 6:46) Miért mondjátok, hogy ’elhisszük, amit mondasz’, de mégse cselekszitek? Azért, mert nem hiszitek el. Ha elhinnétek, akkor meg is tennétek.

Hát nem bolond ember az, aki keze közt levő vagyonát, idejét földi dolgokba fekteti, és Istenben nem gazdag? (Lukács 12: 19-21)

Fogyasztási cikkek

A testi élethez elengedhetetlenül szükséges élelem és ruházat a számtalan felesleges és csak a testi, újjá nem született emberek érdeklődését felkeltő árucikkkel együtt található meg a piacon.

Az Ige így írja: „De valóban nagy nyereség az Istenfélelem, megelégedéssel; Mert semmit sem hoztunk a világra, világos, hogy ki sem vihetünk semmit; De ha van élelmünk és ruházatunk, elégedjünk meg vele.” (1 Timóteus 6:6-8)

A fogyasztási cikkek mai kínálata, a reklámok, maga az árucikkek csomagolása mind azt sugallja: vedd meg, szükséged van rá! Ez a mai fogyasztói társadalom csapdája.

Aki hit által kijött ebből a világból, arra ezek a reklámok és kínálatok nincsenek hatással. Csak azokat lehet megfogni velük, csak azoknak érték mindez, akik hittel nem bírják a drágább ígéreteket.

A shoppingolás nem más, mint a valóban szükséges dolgok beszerzésével párhuzamosan a kínálat által gerjesztett kívánságok kielégítése. Ezért a nagy bevásárlóközpontok, a reklámok mind ezt a kívánságot hívják elő és éltetik az emberben. A hívó ember tudja, hogy ez is a világ, melyet nem szeret, hanem határozottan menekül tőle, mert terhére van.

Minél több vagyontárgya van az embernek, annál jobban köti őt. Ha valakit odakötöznek egy cérnával egy oszlophoz, az könnyen elszakítja azt, ha több cérnaszállal, akkor már nehezen; ha sokkal, akkor nem képes elszakítani, megkötözve marad.

Így van a mai emberiség a keresztények nagy részével együtt megkötözve. Minél több mindenünk van, annál több a velejáró baj. Annál több mindenre kell odafigyelni, takarítani, karbantartani és költeni rá. Ha belegondolunk, hogy az évszázadokkal korábbi embereknek milyen kevés használati cikkük volt, akkor rá kell döbbennünk, hogy mi mennyi feleslegessel rendelkezünk, mennyi olyan dologra költünk, amivel később csak a bajunk gyűlik meg.

Karrier

A világ a sikerre és az elismerésre törekszik. Minél magasabbra jutni a ranglétrán, minél nagyobb fizetést és elismerést elérni.

A hívő ember karrierje az, hogy minél közelebb kerüljön Istenhez, minél magasabb lelki szintekre jusson el.

Hogy bennünk melyik vágy él, azt mutatja meg, hogy mi testi emberek vagyunk-e, vagy pedig újjászületett hívők.

Szórakozás

A szórakozás a testi, újjá nem született ember kedvtelése. Ma erre óriási lehetősége van.

A keresztény emberek akkor szeretnek szórakozni, ha nincs életüknek lelki tartalma. Annak a hívőnek, aki átadta életét az Úr Jézusnak, nincs semmi vonzalma a szórakozásokhoz, haszontalan időtöltésekhez.

Az Ige figyelmeztet: „Se bálványimádók ne legyetek, mint azok közül némelyek, a mint meg van írva: Leüle a nép enni és inni, és felkelének játszani.” (1 Korinthus 10:7)

Jaj néktek, kik most nevettek; mert sírni és jajgatni fogtok. (Lukács 6:25)

A győzedelmes élet titka a szív csendessége, az Atyával eltöltött idő, a szüntelen való imádkozás. A szórakozások ezt lehetetlenné teszik. A szív zajos lesz, a gondolatokat elterelik, leterhelik és lehetetlen lesz az állandó imakapcsolat. Mert ahol van a mi kincsünk, ott lesz a szívünk is (Máté 6: 21).

Sajnos, nagyon sok hívő ember számára ez már nem is létfontosságú, és annyira meg van terhelve a szív, hogy az élő Ige nem is éri el. A gondolatok egész nap csak a világi dolgok körül forognak, és eltelik úgy a nap, hogy szinte eszébe se jutnak a lelki dolgok. Egy ilyen keresztény hiába jár a gyülekezetbe, hiába olvas el minden nap egy részt a Bibliából, hiába

imádkozik reggel és este, szíve üres marad, lelki élete (ha volt egyáltalán) teljesen elsorvad és gyümölcstelen marad.

Olyan nehéz megérteni azt, hogy miként lehetnek a hívők ennyire esztelenek, hogy azt gyakorolják, ami veszélyes számukra. A világi embereket elítélik, hogy isznak és szivaroznak, tudva azt, hogy egészségükre milyen káros; közben ők lelki életükre nézve még sokkal károsabb dolgokat tesznek.

Ez az életforma nem Jézus Urunk várását jelenti. Ha az élet gondjai és élvezetei miatt a szívünk annyira le van terhelve, hogy egész napon át alig vagy egyáltalán nem jut eszünkbe az, hogy hamar visszajön, akkor mi egészen biztos, hogy nem várjuk Őt.

Urunk ezt mondja: „Nem minden, a ki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem a ki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.” (Máté 7:21)

Kérlek, tedd fel magadnak a kérdést, hogy az, amivel az idődet eltöltöd, a mennyei Atya akaratának cselekvése. Valóban azt akarja, hogy játékkal, filmekkel, szórakozásokkal, nyaralással töltsd el az időt? Azt akarja, hogy földi céljaid, kényelmes életed elérése érdekében olyan sokat dolgozzál? Ha nem a mennyei Atya akaratát teszed, hanem a sajátodat, akkor nem mehetsz be a Mennyeknek országába, akármilyen jó keresztény vagy is!

Ha az évszázadokkal ezelőtti időben való mulatás a világot jelentette, akkor a mai, a technikával felszerelt szórakozás mit jelent? A szórakoztató elektronika, a média, túl azon, hogy az Istennel való kapcsolatot mennyire korlátozza vagy lehetetlenné teszi, elképzelhetetlen erkölcsi és mentális rombolást végez az emberekben. Nyugodtan tudomásul vehetjük, hogy a filmvilág – még a keresztény filmek is – e világ ura kezében van, és észrevétlen befolyást gyakorol azokra, akik élnek vele.

Ha a keresztények az evilági szórakozásra töltött idejüket az Ige olvasására és az Úr akaratának megismerésére tölténék, milyen sok világosságot áraszthatnának a világba!

Öltözködés

Az öltözetéről külön kell szólnunk, mivel az eledelhez hasonlóan szükséges dolog. Mégis, az ördög jó eszköze lehet – sőt az is – céljainak elérésére. Az öltözködés, különösen a nőké, ezt a célt szolgálja, amikor nőiességük kiemelésével más férfiak figyelmét magukra vonják.

Sajnos sok keresztyént így külső megjelenésre már nem is lehet megkülönböztetni a világiaktól. Az a hívő nő, aki úgy öltözik, hogy alakjának kidomborításával magára hívja a férfiak figyelmét, nem az Úrnak szolgálja, hanem a Sátánnak teljesít nagyon jó szolgálatot. „Nem a külső, hanem a belső a lényeg” logó-

jukkal arról tesznek bizonyosságot, hogy nincs rendben a belső, nem lelki, hanem testi értékeik vannak, és azok szerint rendezik is be életüket.

A világ és a gyülekezet

A világ és a gyülekezet egymáshoz való viszonyát a hajó példájával lehet jól szemléltetni. A hajó a vízen van, mint ahogy a gyülekezet a világban. De ha a hajó léket kap és a víz belekerül, akkor elsüllyed. Ugyanígy a gyülekezet, ha beáramlik a világ, elsüllyed.

Ma nagyon sok keresztyén közösségbe áramlik a világ; de valószínű, még több olyan van, amelyik már el is süllyedt a világban.

A Sátán nem azt akarja, hogy a közösségek megszűnjenek, hanem csak azt, hogy használhatatlanok legyenek. Így összekeveri a világot és az egyházat. Ezért van most olyan sok szó a pénzről a gyülekezetben, ezért szűnnek meg a lelki énekek és átveszik helyüket a mély tartalom nélküli, muzikális dicséretetek. Így az istentisztelet égisze alatt lehet jól szórakozni. Ezért lesz egyre világiasabb a külső megjelenés ezért jön egyre kevesebb megtérő a világból.

Nem azért jön kevés igaz megtérő az Úrhoz, mert köti őket a világ; hiszen az régen is így volt. Azért térnek meg olyan kevesen, mert a gyülekezetet köti a világ, a pénz, a jólét. Ha a só megízetlenül, használhatatlan lesz.

Amelyeket az előzőekben leírtunk, szeretnénk Ábrahám példájával ábrázolni, akit az Úr kihívott régi életteréből, mint ahogy az Ő választottait is kihívja ebből a világból. Ebben ismerhetjük fel, hogy a hitnek milyen jelentősége van ebben, és hogy ez a hit élőhit-e vagy csupán ábrándozás.

Mi a hit?

A Zsidókhoz írt levélben így fogalmaz az apostol: „A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.” (Zsidók 11:1)

Valóban ennyire egyszerű. Meggyőződni arról, ami láthatatlan, tehát Isten létezésében, mindenhatóságában, szeretetében, ígéreteinek valóságában.

Hinni azt, hogy Jézus Krisztus, az Isten Fia meghalt bűneinkért, feltámadott és mindenkinek, aki hisz ebben, örök életet ad. Hinni abban, hogy az Isten minden szükségéről gondoskodik annak, aki Őbenne hisz.

Valóban ilyen egyszerű a hit. A kérdés nem is ebben van, hanem abban, hogy az, amit mi a mi életünkben hitnek nevezünk, az valóban hit-e, vagy csupán szájvallomás.

Savonarola, egy orosz hívő a börtönben írt jegyzeteiben a következőt jegyzi fel: kétfajta keresztyén létezik: akik őszintén hisznek Isten-

ben, és akik - ugyancsak őszintén - azt hiszik, hogy hisznek. Cselekedeteikből lehet őket megkülönböztetni.

Hit vagy cselekedet?

„Azt tartjuk tehát, hogy az ember hit által igazul meg, a törvény cselekedetei nélkül.” (Róma 3:28)

„Látjátok tehát, hogy cselekedetekből igazul meg az ember, és nem csupán hitből.” (Jakab 2:24)

Első olvasatra hatalmas ellentmondás van a két igevers között. Hogy megközelítsük a kérdést, nézzünk meg egy példát.

Egy kötéláncos két magas ház között feszített kötélen átgyalogol az emberek ámulatára. Majd megkérdezi, hogy elhiszik-e, hogy egy talicskát is át tud tolni a kötélen. Az emberek kórusban felelik, hogy igen. Meg is teszi. Majd a következő kérdése az, hogy azt is elhiszik-e, hogy egy zsák búzát is át tud tolni. Erre is igennel válaszolnak. Ezt is megteszi. Majd a következő kérdése az, hogy azt is elhiszik-e, hogy egy embert is át tud tolni a talicskában. Erre is kórusban hangzik az igen. Akkor kér egy önként jelentkezőt a tömegből, aki beleül a talicskába. Senki nem jelentkezik.

Vajon ki hitte el, hogy valóban meg tudja tenni? Senki. Honnan tudjuk? Onnan, hogy senki nem mert beleülni a talicskába.

Az a hit, melyet nem követ cselekedet, nem hit, hanem csak szájvallomás. Üres beszéd. Erről mondja Jakab apostol, hogy a hit cselekedetek nélkül halott (Jakab 2: 17).

A hit atyja

Ábrahám Isten kiválasztottja volt. Ugyanolyan gyarló ember volt, mint bármelyikünk. Mégis a hit atyjának nevezzük.

Ő egy olyan városban élt, mely korában kiemelkedően fejlett, magas kultúrával és civilizációval rendelkezett. A bibliai híradás a nemzetségtáblázat után ott kezdődik, hogy Isten kihívta őt ebből a városból, és ígéretet tett neki, hogy egy jelenleg nomád nép közé vezeti és ott nagy néppé teszi őt. Ez az ígéret úgy hangzott el, hogy Ábrahám (akkor még csak Ábrám) tudta azt, hogy felesége meddő, és nem tud gyermeket szülni. Ábrám elindult az Isten által mutatott úton, nyilvánvalóan hitte azt, hogy Isten beteljesíti ígéretét. Ekkor még könnyebb volt hinni, hisz Sára olyan korban volt, amikor még szülhetett volna gyermeket.

De a történet nem itt kezdődik, bár erről nem ír a Biblia. Mindenesetre Ábrám kiemelkedhetett kortársaitól abban, hogy kereste az Istent. Neki nem volt Bibliája, mint nekünk;

valószínűleg az alkotmányból, a teremtet világmindenségből ismerhette meg az Alkotót (Róma 1: 20). Itt kezdődhetett hitpályája.

Senki nem képes elindulni a hit útján, csak aki keresi Istent. Mivel az emberiség a sokkal tökéletesebb, többet mondó teremtményből nem ismerte meg az Istent, a tökéletlen emberi nyelv által jelentette ki magát az emberiségnek. Ez az igehirdetés (1. Kor. 1: 21).

Ő soha nem hagyja létezése és bölcsessége felől bizonytalanságban az embert, hanem megadja neki azt a lehetőséget, hogy keresse Őt (Csel 17: 27). Ebben van a hit kezdete, mely elején csak olyan kicsi, mint a mustármag, de később fává nő.

Ábrahám is ilyen kicsiny hittel indult el, és ez a hit útja során megerősödött. A hit Isten ajándéka, de Ő ezt a hitet nem véletlenszerűen adja néhány szerencsés embernek, hanem azoknak adja, akik őszinte szívvel keresik Őt. Ezért a hit szabad akaraton alapuló döntés kérdése.

Az első gond a világ és a keresztyénség jelenlegi hitetlenségével kapcsolatban abban van, hogy urbanizált világunkban egyre inkább elszakadunk az Isten által teremtet világtól, melyben alkotói nagysága bele van írva. Így az Ő megismerése, mely az örök életet jelent (János 17: 3), egyre inkább lekorlátozott a ma élő emberiség nagy része előtt. Majd ezt tovább fokozza a technika által nyújtott szám-

talán lehetőség, mely egy teljesen torz képet nyújt a valóságról, a világi embereknek és a keresztyén tömegeknek elméjét megkötözi, így az igaz istenismeretre nem jutnak el. Mindemellett olyan szinten rabolja el idejüket és elméjük szabadágát, hogy nem képesek Istent keresni és megtalálni.

Ami Ábrahámnál test szerint történt meg, az példa a mi lelki életünkre. Ahogy Ábrahámot elhívta egy látható, kézzelfogható világból egy számára ismeretlen világba, úgy hívja ki azokat is, akik Őt megtalálják, mert keresik. Ehhez Ábrahámnak hitre volt szüksége, tudniillik hogy elinduljon egy látható biztosból egy láthatatlanba, mely csak hit által bírható. Ha nem indult volna el ezen az úton, akkor azt mondhatnánk, hogy nem hitt Istennek, még ha szájával ezt vallotta is.

Mi pedig hívőknek mondjuk magunkat még akkor is, ha mi is hasonló ígéreteket kaptunk, mint Ábrahám, ha felszámoljuk régi életünket, de mégse tesszük azt. Jézus egyértelműen mondja: „Ezenképpen azért valaki közületek búcsút nem vesz minden javaitól, nem lehet az én tanítványom.” (Lukács 14:33) Ami a gazdag ifjúnak szólt, az mindenkinek szól: „Add el mindenedet, a mid van, és oszd el a szegényeknek, és kincsed lesz mennyországban; és jer, kövess engem.”

„Adjátok el a mitek van, és adjátok alalmazsnát; szerezzetek magatoknak oly erszé-

nyeket, melyek meg nem avulnak, elfogyhatatlan kincset a mennyországban, a hol a tolvaj hozzá nem fér, sem a moly meg nem emészti.” (Lukács 12:33)

Add el azt, ami a tied, amit öncélúan, tested kényelmére, amit szemednek kívánságára, kedvtelésedre használsz. Amit az Úr dicsőségére használsz, a lelki munkára, azt nem kell eladni, hiszen az nem a tied, hanem az Úré; te csak sáfár vagy. De ha nem a tied, akkor nem is te rendelkezel felette.

„És a ki elhagyta házait, vagy fitestvéreit, vagy nőtestvéreit, vagy atyját, vagy anyját, vagy feleségét, vagy gyermekeit, vagy szántóföldjeit az én nevemért, mindaz száz annyit vesz, és örökség szerint nyer örök életet. (Máté 19:29)

Ábrahám azért neveztetett a hit atyjának, mert valóban elhagyta, búcsút mondott korábbi életterének, és elindult a testi ember számára bizonytalanba (Zsid. 11: 8). Csak azok Ábrahám fiai a hit által, akik szintén az Ábrahám cselekedeteit teszik, hogy kimennek a szemmel látható, kézzel fogható anyagi biztonságból egy láthatatlan ígéret felé (Gal. 3: 7).

Évszázadokkal később egy hasonló elhívás történt ígéretekkkel egybe Ábrahám leszármazottai felé, akik elindultak Egyiptomból Kánaán felé, de azok közül, akik onnan kijöttek, csak nagyon kevesen jutottak be, mert „nem használt nekik a hallott beszéd, mivel nem pá-

rosították hittel azok, akik hallották.” (Zsid. 4: 2).

Most fordítsuk figyelmünket a mai keresztyénség felé, azaz magunk felé, akik egy örökségnek ígéretét kaptuk, ha elhagyjuk ezt a világot. Sokan szeretnek hivatkozni Jézus főpapi imájára, amikor ezt mondja: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.” (János 17:15) Pedig jól tudjuk, hogy a világ szónak milyen értelmében mondta ezt, mely életterünket jelenti. Aki akarja, jól érti, hogy nekünk abból a világból kell kimennünk, amiről János apostol ezt írja: „Mert mindaz, a mi a világban van, a test kívánsága, és a szemek kívánsága, és az élet kérkedése nem az Atyától van, hanem a világból.” (1 János 2:16)

Ha valaki megtakarított pénzét be akarja fektetni valahova, a legbiztonságosabb helyre, a legtöbb jövedelmet biztosító helyre akarja befektetni azt. Ha megtalálta ezt, és mégis bizonytalanba fekteti be, azt mondjuk rá, hogy bolond. Mit mondjunk akkor a mai keresztyénségre, aki egy százszoros megtérülésű befektetésre való lehetőséget elhalaszt, és mulandó dolgokba fekteti be azt. Jézus ugyanezt a jelzőt használja (Lukács 12: 20).

Az Úr egyértelműen mondja, hogy osztogasd a szegényeknek, és kincsed lesz a Mennyországban. Add el mindened! Végy búcsút mindentől!

Aki akarja, érti jól, mit mond Jézus Krisztus. Akinek van füle, hallja. Aki nem akarja érteni, akinek még kedves ez a világ, akinek még értéket nyújt, az nem akarja érteni, és nem is fogja érteni.

Ezért mondta Jézus, hogy vajon talál-e hitet a földön, mikor visszajön? Az nem hit, amelyik elhiszi Isten létezését, de az általa felkínált lehetőséggel nem él, mert nem mer élni. Nem hiszi el, hogy az, amit most hátra kellene hagynia, össze se hasonlítható azzal az ígérettel, amit helyette kap.

Ki az az ember, aki nem cserélné el bármilyen értékét egy annál sokkal értékesesebbre? Az, aki nem hiszi el, hogy amit cserébe kap, sokkal értékesebb. Ugyanígy van a kereszténység ma is. Ha elhinné, hogy az, amit Isten készített az Őt szeretőknek, sokkal nagyobb és drágább, mint a jelenvaló világ élvezetei, a pénz és az azon megszerezhető dolgok, akkor szívesen becserélné arra. Ez az a cselekedet, mely megmutatja, hogy van-e hit, vagy pedig üres szájvallomás csupán. Ez volt az a cselekedet, mely Ábrahám élő hitét bizonyította, mely hit által igazult meg.

Keressétek először Isten országát, és a szükséges földi dolgok mind megadatnak. És ha véletlenül mégse? Ez a kérdés nem hitből jön. Akiben ilyen kérdés felmerül, az hisz Isten létezésében, de nem egy mindenhatóében. Az

ilyen kétségek Isten dicsőségét és mindenható erejét vonják kétségbe.

Ha valaki azért nem hagyja abba lelki életét nagyon leterhelő vállalkozását, mert nem tudja, miből fog utána megélni, az nem hisz. Aki azért nem meri anyagi tartalékát mennyei dolgokba befektetni, mert akkor nem lesz mihez nyúlnia a szükség idején, az nem hisz egy olyan mindenható Istenben, aki ígéretét maradék nélkül beteljesíti.

Ábrahám egy ilyen Istenben hitt. Így indult el ismeretlen útjára.

A hit próbája

A következő lépés, amivel Ábrahám szembe találkozott, mielőtt még az ígéretét elnyerte, hitének próbája volt. Három dologban lett próbára téve: az idő, az emberileg lehetetlen és az ellentmondás.

Az idő

Ábrahám hetvenöt esztendő volt, amikor az Úr elhívta és ígéretet tett neki, hogy nagy néppé teszi őt. Eltelt tizenöt év, és még nem történt semmi. Akkor, tehát kilencven éves korában megerősítette neki az Úr korábbi ígéretét. Majd ismét elmúlt tíz esztendő, és még mindig nem történt ez idő alatt semmi. Ábra-

hám hite egész biztosan kemény próbára volt téve ezalatt a huszonöt év alatt.

Az idő a hit kemény próbája. Amikor az ember hisz, tudva azt, hogy hitének eredményeképpen meg kell látnia az ígéretet, és az ígéret beteljesedése késik, akkor még a hívő ember is el kezd kételkedni. A várakozás nagyon fontos osztály a hit iskolájában. Ez idő alatt a Mennyben történik valami, ami a hívő szeme elől el van rejtve, de mindenképpen az ígéret beteljesedéséhez szükséges.

Az igaz híveket minden időben sérelem érte a hitetlenek vagy a névleges hívők részéről. E bántalmak elviselése azáltal lett könnyebb, hogy egyszer az igazság a helyére kerül, és Isten bosszút áll az övéiért – még ha azt elhagylasztja is. Az ígéret abban áll, hogy ha az Ő nevéért hazugságot mondanak ellenük és háborúságot kell szenvedniük, a jutalom bőséges a mennyekben. Nem a földön. Arra még lehet, hogy éveket vagy évtizedeket kell várni, de ebben a várakozásban a hit erősödik, és ahogy erősödik a hit, úgy csendesedik meg a szív. Ehhez pedig idő kell, mely idő alatt a keresztyén ember önmaga megsemmisülése által elkészül a jutalom elvételére, és egyúttal ez az idő lesz hitének próbája is.

Sokat segít hitünk eme próbájának kiállásában, ha tudjuk azt, hogy az idő Isten kezében nagyon fontos eszköz az Ő gyermekei hitéletének nevelésében. Ha ezt tudjuk, akkor

nem igyekszünk magunknak igazságot szolgáltatni, hanem csendesen bevárjuk a végső igazságtételt.

Nagyon sok példa áll előttünk arra, hogy az ígérek beteljesedésére várni kell. József álma beteljesedéséig nagyon sok és viszontagságos idő telt el. Mózes negyven éves várakozása a pusztában, Dávid királlyá kenetése és valóságos uralomra lépése közötti, sok háborúsággal teljes idő mind arra tanít minket, hogy hittel és türelemmel várjuk be azt, amit Isten megígért számunkra.

Sokszor meg kell szégyenülnünk, hogy milyen hamar elcsüggedünk, ha a hétköznapi életben nem úgy mennek dolgaink, mint ahogy szeretnénk. Ha már néhány hete munkát keresünk és még nem találtunk, vagy egy betegségünkől való gyógyulás nem történt meg, csüggedünk és kételkedünk; és ahol tudunk, emberi módszerekhez is folyamodunk.

Hogy Ábrahám felesége tanácsára magaválasztotta úton indult el az ígék beteljesedéséhez, jó példa előttünk két okból is. Először is, hogy az ilyen magunk választotta utak nem visznek előbbre minket, hanem csak hátrányunk származik belőle. Másodszor pedig, hogy ha hozzá hasonlóan mi is segíteni akarunk a késlekedő ígék beteljesedésének meggyorsításában, akkor van hely a megbánásra és életutunk ismételt átadására Isten kezébe.

A valóban újjászületett ember számára a legnagyobb türelmet és hitének próbáját Jézus Krisztus visszajövetelének látszólagos késése okozza. Mikor a jelek már régóta arra utalnak, úgy gondoljuk, hogy a világ állapota is megérett rá, és még mindig nem jött vissza, a hit megpróbáltatik. Ebben Péter apostol int minket, hogy ne tartsuk ezt késedelemnek, hanem annak tudatában legyünk, hogy még azért vár, mert nem akarja, hogy elvesszenek az emberek, hanem hogy megtérjenek (2. Péter 3: 9). Ez a híveket nem passzív várásra ösztönzi, hanem tevékenységre, hogy az embereket az igazságra vezéreljük (2. Kor 5: 10-11). A tevékeny várakozásban az idő sokkal hamarabb eltelik, mint a tétlenségben.

Emberileg lehetetlen

Ábrahám második, és az elsónél nagyobb próbája abban volt, hogy az ígéret beteljesedése emberileg lehetetlenné vált. Ő maga és Sára is megöregedett ahhoz, hogy gyermekük szülessen. Ebben az állapotban már valóban semmire nem voltak képesek, hogy az ígéret beteljesedéséhez hozzájáruljanak. Egyedül hitük maradt, mely ebben a helyzetben nagyon keményen meg lett próbálva. Hinni azt, ami szemünk előtt lehetséges, nem nagy dolog. De olyankor is hinni, amikor már emberileg semmi lehetőség nincs, az a valódi és megpróbált

hit. Ebben csak akkor lehet részünk, ha a hit iskolájának előző két osztályát végigjártuk.

Ebben a hitpróbában és az abból következő hiterősítésben nem lehet részünk, ha mi nem jöttünk ki az elhívásra régi életterünkből és nem indultunk el hittel az Ígéret felé. Ez a hitpróba csak azoké, akik búcsút mondtak „szülővárosuknak”, ennek a világnak, és elindultak az ismeretlen úton az ígéret földje felé.

Ezen az úton kezd kibontakozni előttünk az ígéret gyermekének kivolta, amikor eljutunk a lehetetlenség állapotára. Ez a megtérő, az újjászületés fájdalma alatt álló keresztyén ember legkeményebb hitharca. Ebben a harcban, melyben a törvény teljes súlyával rászakad az emberre, szembetalálkozik azzal a lehetetlenséggel, mely emberi mivoltából fakad, hogy benne megszülessen az új ember, az ígért fiú, Jézus Krisztus.

Ez a kemény hitpróba a hitáltali megigazulásnak útja, mely az igaz keresztyén életében nagyon sokszor párosul a mindennapok gondjainak próbájával. Sokszor kerülünk kilátástalan helyzetbe, mely próbára teszi hitünket, hogy az valódi-e, vagy csak képzelődés.

Ellentmondások

Ábrahám hitének jutalmául megkapta ígéretének első részét, hogy fia fog születni. Nyilván ez hitében őt nagyon megerősítette. Így

van ez nálunk is, ha kiálltuk a hitpróbákat, akkor hitünk megerősödik. Jézus nem azt mondta Mártának, hogy ha majd meglátod az Isten dicsőségét, akkor hinni fogsz; hanem azt, hogy ha hiszel, meglátod az Ő dicsőségét. Előbb a hit, utána a látás. Ez a látás a hitnek gyümölcse, mely a hitet tovább erősíti. Ábrahám meglátta az ígért fiút.

Csak hogy az ígélet második része még hátravolt, hogy ő általa nagy néppé teszi az ő utódait; tehát Izsáknak még kell, hogy gyermeke legyen.

Ekkor jött Ábrahám hitének legkeményebb próbája, mikor azt kérte tőle Isten, hogy vigye el egyetlen fiát egy hegyre, melyen áldozza fel őt. Őt, akinek még gyermeke kell, hogy szülessen, akit majd nagy néppé tesz. Emberileg nagy ellentmondás.

Ha Ábrahám elhitte volna csupán azt, hogy Isten megőrizheti a gyermeket felnőtt koráig, hogy neki is gyermeke születhessen, az is hit lett volna. De hite ennél sokkal mélyebbre kellett, hogy alapozva legyen; akkor is hinni, amikor a dolgok önmagukban véve teljesen ellentmondásosak lesznek. Ezért kellett elvinnie fiát feláldozni.

Isten ígéretei olyan biztosak, hogy ha emberileg minden lehetetlen, akkor is beteljesednek. De akkor is, ha a dolgok látszólag ellentmondásba kerülnek. Lehetetlen dolog, hogy amit Ő ígér, azt be ne teljesítse. Boldogok lehe-

tünk, ha a mi hitünk is ilyen mélyen megpróbáltatik.

Ábrahámnak Izsákot arra a hegyre kellett elvinnie, ahol évszázadokkal később Jézus megáldoztatott. Miután Ábrahám hite elvitte őt egészen addig a pillanatig, hogy kész lett volna fiát megáldozni, megállította őt az Úr. Azt az áldozatot, melyet maga az Atya, a mindenható Isten véghezvitt az Ő egyetlen Fiának megáldozásában, senki más nem tehette meg. Így Ábrahám hite, a Mória hegyén való áldozat jelképe lett annak a nagy áldozatnak, melyet Jézus Krisztus, a világ Megváltója véghezvitt az emberiségért.

Aki hisz ebben az áldozatban, aki hisz Isten Fiában, annak van örök élete. Akié a Fiú, azé az élet. Aki valóban megragadja ezt a lehetőséget a hit által, azé az üdvösség, a megváltás, az ígéretek. De senki nem találja meg hit által Jézus Krisztust, csak az, aki végigmegy Ábrahámnak, a hit atyjának útján, aki búcsúját veszi régi életétől és teljesen felszámolja azt. Aki a megtérés kemény hitharcát megharcolta, azé lesz a Fiú!

A mai keresztyénség nagy része megelégszik szájvallomással, hogy ő hisz Jézusban, és azt gondolja, hogy ennyi az egész. Őszintén azt hiszi, hogy hisz. De ez még csak az ördögök hite, akik szintén hisznek Isten és Jézus létezésében, és rettegnek is tőle (Jakab 2: 19).

Van a Bibliában egy titokzatos esemény, Ábrahám találkozása Krisztussal, miután kiszabadította Lótót. Erről így szól az Írás: „Melkhisédek pedig Sálem királya, kenyeret és bort hozza; ő pedig a Magasságos Istennek papja vala. És megáldá őt, és monda: Áldott legyen Ábrám a Magasságos Istentől, ég és föld teremtményétől. Áldott a Magasságos Isten, a ki kezedbe adta ellenségeidet. És tizedet ada néki mindenből.” (1 Mózés 14:18-20)

A zsidókhoz írt levélben még bővebb magyarázatot kapunk róla: „Mert a Melkisédek Sálem királya, a felséges Isten papja, a ki a királyok leveréséből visszatérő Ábrahámmal találkozván, őt megáldotta, Akinek tizedet is adott Ábrahám mindenből: a ki elsőben is magyarázat szerint igazság királya, azután pedig Sálem királya is, azaz békesség királya. Apa nélkül, anya nélkül, nemzetség nélkül való; sem napjainak kezdete, sem életének vége nincs, de hasonlónak tétetvén az Isten Fiához, pap marad örökké. (Zsidók 7:1-3)

Jézus maga is szól erről a találkozásról: „Ábrahám a ti atyátok örvendezett, hogy meglátja az én napomat; látta is, és örült.” (János 8:56)

Ábrahám csak ott, a pusztában találkozhatott Krisztussal, miután elhagyta szülővárosát, miután átengedte unokaöccsének a választást, aki a láthatókra nézve Sodomát választotta, míg ő maga a láthatatlan ígéretekre nézett.

Ábrahám győzelme a királyok felett a hit győzelme a világ felett. János apostol azt írja: „Mert mindaz, a mi az Istentől született, legyőzi a világot; és az a győzedelem, a mely legyőzte a világot, a mi hitünk.” (1 János 5:4)

Ábrahám hitpróbája megtanít minket arra, hogy ha nem érzünk és nem is látunk semmit, ha Isten hosszú időn keresztül nem is szól hozzánk, akkor is be fog teljesedni rajtunk az Ő ígérete. A hit nem érzelem és nem látás dolga. A hit a láthatatlan valóság megragadása. A hit nyitja meg számunkra a láthatatlan világot úgy, hogy olyan lesz előttünk, mint ha látnánk azt. A hitpróbák megtisztítanak minket minden olyan kétségtől, melyek akadályai annak, hogy ezt a láthatatlan valóságot megfoghassuk.

Hiszünk, mert érezzük, hogy velünk van Isten. Akkor is hiszünk, ha nem érezzük, hogy velünk van. De akkor is hiszünk, ha úgy érezzük, hogy nincs velünk.

Ha kiálltuk ezt a hitpróbát, akkor hitünk jutalmául megkapjuk maradéktalanul az ígéretet. Ábrahámnak ezt mondta az Úr, miután utolsó hitpróbájában is győzött: „Én magamra esküszöm azt mondja az Úr: mivelhogy e dolgot cselekedéd, és nem kedvezél a te fiadnak, a te egyetlenegyednek: Hogy megáldván megáldalak tégedet, és bőségesen megsokasítom a te magodat mint az ég csillagait, és mint a fő-

vényt, mely a tenger partján van, és a te magod örökség szerint fogja bírni az ő ellenségeinek kapuját. És megáldatnak a te magodban a földnek minden nemzetségei, mivelhogy engedték az én beszédemnek.” (1 Mózes 22:16-18)

Lót

Lót a világot szerető keresztyén példája. Ő is kijött Ábrahámmal, de amikor felemelte szemeit a Jordán térmezejére, és látta, hogy annak vidéke igen gazdag, akkor ő inkább azt választotta; míg nagybátyja, Ábrahám továbbra is az ígéret beteljesedésére várt.

Nagyon sok olyan keresztyén van, aki Lóthoz hasonló. Egyszer hátat fordított a világnak, amikor megérintette őt az Ige, és annak hatása a világot elhomályosította szemei előtt. De az idő múlásával a világ ismét értékessé válik számára. Szereti a korszerű, praktikus dolgokat, szereti a kényelmes életet és a test számára nyújtott élvezeteket. Szemét megfogja egy jó autó, egy szép lakberendezési tárgy vagy bármilyen kínálata a világnak.

Lót ez a döntése nyomorba vitte. Mindent elveszített, amit addig nyert. Egyszer maga is fogságba esett, Ábrahám szabadította meg őt.

A világot újra megszerető keresztyének elveszítenek minden lelki áldást, melyet a világ elhagyásaért cserébe kaptak. Megszűnik az a meghamisíthatatlan belső békesség, melyet

akkor nyertek, amikor az ígéret sokkal drágább volt számukra, mint a látható világ. Ugyanúgy fogságba esnek, mint Lót, akit miután Ábrahám kiszabadított, még mindig visszament magaválasztotta városába, a gazdag-ságba.

Lótot mindenesetre nem elégítette ki ez a világ, igaz lelkét szüntelen gyötörte a város bűne. Így vannak az ilyen hívők is: nem érzik magukat jól a világban, melybe ismét visszamentek, valahol mindig gyötri őket. De mivel nem hit által éltek – különben nem mentek volna vissza -, így még azt a kis hitüket is majdnem elveszítették, amijük volt, így nem tudnak kiszakadni a világból.

Ábrahám közbenjárt Lótért, így az Úr kiszabadította őt onnan, mielőtt az ítélet rázúdult a városra. Az ilyen keresztyéneket a hit által élő igazak könyörgésére most is kiszabadítja a jó Isten, sokszor meg kell fogni a kezüket, hogy siessenek kijönni.

Mit nyert Lót abból, amit szeme választott magának? Semmit. Üres kézzel futott ki Sodomából. Úgy azok a keresztyének, akik ismét megszerették a világot és engedtek csábításának, mindenüket elveszítik, amit addig nyertek. Azért hálások lehetnek, ha legalább üres kézzel kifuthatnak a romlott világból, mielőtt elpusztul az.

De ott van Lót felesége, akit maga Jézus Krisztus is egy komoly intő példaként mutat

fel a hívőknek – úgy tűnik, sokak számára hiába. Lót és felesége közt az volt a különbség, hogy míg Lót lelkét gyötörte az, ami Sodomában volt, addig felesége szerette azt. Így, ha ismét visszatérünk a világi dolgokhoz, nagy a veszélye, hogy szívünkhöz nőnek, mint ahogy maga Jézus is mondja, hogy megnehezedik a szív miattuk. Ez történt Lót feleségével is, és elveszett.

A figyelmeztetés nagyon komoly. Aki meg akarja tartani életét, elveszíti azt.

Ha már mi is úgy jártunk, hogy elveszítettük azt a korábbi békességünket, amit az Úrhoz való fordulásunkban nyertünk; még mindig van lehetőség kifutni ebből a gazdag városból, még ha üres kézzel is. De ha játszunk a bűnnel, a világi gazdagság kísértésével, úgy járunk, mint Lót felesége.

Mindig fontos volt a világtól való elhatárolódás, de az utolsó időkről szóló jövendölésekben még nagyobb nyomatékot kap. Amilyen mértékben növekszik a világ ajánlata, olyan mértékben erősödik a félrevezetés. Márpedig csak az állhat meg hitében, aki ezekben a túlterhelt, ártalmas időkben is józan marad, és nem részegedik meg a világ hatása alatt.

„De vigyázzatok magatokra, hogy valamikor meg ne nehezedjék a ti szívetek dobzódásának, részegségnek és ez élet gondjainak miatta, és váratlanul reátok ne jöjjön az a nap” (Lukács 21:34).

Jézus Krisztus nagyon komolyan figyelmeztet minket, hogy ha látjuk – és boldogok vagyunk, ha látjuk – az Ő második eljövételének jeleit, akkor hagyjuk veszni földi értékeinket, melyek nagy akadályt jelentenek számunkra a futásban (Máté 24: 15-20).

De egy óriási hitpróba még hátra van, melyben senki nem állhat meg, aki most nem hit által éli meg életét.

Most ugyanis nem látszik meg a különbség olyan mértékben hívő és látszathívő között. Mind a homokra, mind a kősziklára épített ház egyformán áll szélcsendes időben. A különbség a viharokban mutatkozik meg.

Annak ellenére, hogy Jézus ígérete igaz marad, miszerint velünk van a világ végéig, minden keresztény ember gondoskodhat magáról, anyagi szükségleteiről a pénze használatával.

De amikor az idő eljön, hogy aki nem veszi fel a fenevad bélyegét, az ki lesz zárva a gazdasági életből, ott már egyedül csak a hit lesz a döntő. Ha van élő hit, akkor továbbra is Istenben bízik; ha nincs, akkor kénytelen lesz beadni derekát és megalkudni olyannal, ami a Sátántól való és amiben ő a saját uralma alá hajtja az embereket.

Igen, most jóllakott hassal és meleg lakásban könnyű azt mondani, hogy akkor majd hittel megállunk. De ha már napok óta nem evett, vagy ami még nehezebb, gyermekének se tudott enni adni, akkor már nem lehet a hitet

utánozni. Erről az időről mondja Jézus a Jelenések könyvében: „Itt van a szenteknek békességes türése, itt a kik megtartják az Isten parancsolatait és a Jézus hitét!” (Jelenések 14:12)

Most van lehetőségünk arra, hogy hitre jussunk. Ahhoz ki kell mennünk biztonságot nyújtó életterünkből, búcsút kell venni mindenünktől, végig kell járnunk a hitpróbának pusztáját, melyben a mi hitünk megerősödik, és ami lehetetlennek tűnt, hogy ilyen erős hitünk legyen, Istennél lehetséges. De csak akkor, ha mi is engedelmeskedünk az Ő hívásának, mint Ábrahám, és mindent hátrahagyva elindulunk egy ismeretlen, de hit által megfogható világ felé.